

methodological competence, which ensures independent work on mastering music-making in the ensemble; methodological competence as a quality that provides the ability to teach students playing in the ensemble. The structure of methodological competence is constructed, which covers both functional projections. In particular, the following components are substantiated: methodological orientation of the ensemble teaching; orientation in the repertoire for ensemble music; ensemble interaction and communicative dispositions; co-creation in artistic and figurative interpretation and its methodological reflection. The components have their internal structures, the constructs of each of them are shown.

Criteria and indicators of evaluation of the component as a whole and the constructs that it consist of. The following criteria were selected to evaluate formation of this quality: methodological-motivational, with indicators: interest of problems of ensemble music within the piano training; purposefulness in mastering the methods of teaching ensemble music; musical-cognitive, with indicators: knowledge about different forms of ensemble music for piano training; degree of orientation in the musical and visible repertoire and its genre-style features; ensemble-communicative, with indicators: degree of possession of interpersonal communicative qualities; measure of possession of artistic and communicative resources in ensemble music; methodological-creative, with indicators: quality of artistic and hermeneutic analysis of the work for ensemble music; the ability to extrapolate the artistic interpretation of the image of the work for the ensemble into the methodological plane (crystallization of methodological accompaniment of interpretation).

Key words: *methodological competence, ensemble music, piano training, future teachers-pianists.*

УДК 378.011.3-051:784

Юй Хенюань

ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
ORCID ID 0000-0001-8817-4547

Хуан Юйсі

ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
ORCID ID 0000-0002-9277-3566
DOI 10.24139/2312-5993/2022.02/244-254

ДОСВІД УДОСКОНАЛЕННЯ ВОКАЛЬНО-ВИКОНАВСЬКОЇ МАЙСТЕРНОСТІ КИТАЙСЬКИХ ЗДОБУВАЧІВ В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗИЧНО-ПЕДАГОГІЧНОМУ ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

У статті розглянуто питання, пов'язані зі здобуттям китайськими студентами вокальної освіти в українських музично-педагогічних закладах. Розкрито сутність поняття «вокально-виконавська майстерність» та особливості її прояву у співаків із КНР. Представлено компонентну структуру вокально-виконавської майстерності в єдності світоглядно-інформаційного, фонаційно-технологічного, інтерпретаційно-художнього та комунікативно-виконавського компонентів. Здійснено аналіз типових недоліків, які проявились у процесі діагностування магістрантів. Схарактеризовано сутність

формування вокально-виконавської майстерності китайських здобувачів.

Ключові слова: вокально-фахова майстерність, китайські здобувачі, формуально-корекційна методика.

Постановка проблеми. Актуальність питань, пов'язаних із формуванням вокально-виконавської майстерності китайських студентів, зумовлена зацікавленістю китайського суспільства в засвоєнні світових, зокрема, європейських музичних традицій, і тим самим – збагаченням палітри національного мистецького простору. Вирішенню означеного завдання сприяють глобалізаційні процеси, як-от: інтернаціоналізація освітнього простору й можливість навчатися за кордоном, реалізуючи можливості академічної мобільності студентської молоді.

В останні роки спостерігається посилення інтересу китайських студентів до отримання вокальної освіти в Україні, зокрема й тих, які обирають українські заклади музичної освіти для підвищення рівня своєї вокально-виконавської майстерності. Однак, набуття іноземними студентами професійної майстерності в інокультурних умовах викликає в них певні труднощі, подоланню яких мають сприяти зусилля науковців і практиків тих університетів, які долучилися до інтернаціоналізації освітнього процесу і, зокрема, навчають китайських студентів.

Аналіз актуальних досліджень. Зацікавленість українських закладів вищої освіти в навчанні іноземних студентів реалізується завдяки впровадженню ідеї інтернаціоналізації освітньо-світового простору. Важливість цього процесу зазначена в Державних документах і працях відомих науковців, серед яких Л. Горбунова, М. Дебич, В. Зінченко, І. Степаненко, О. Шипко та ін., у яких розглянуто проблеми й завдання, що постають перед українськими закладами вищої освіти, які активно долучилися до світового процесу інтернаціоналізації вищої освіти.

Звернення до Державного плану реформи і розвитку освіти КНР на середньостроковий і довгостроковий період (2010–2020 рр.) також свідчить про актуальність досліджуваної проблеми у вирішенні завдань, пов'язаних із перспективами розвитку культури й освіти і для китайського суспільства.

Теоретичне обґрунтування зарубіжних та українських науковців, а саме – Г. де Вітта, Л. Бетті, У. Тайхлера, Дж. Худзіка, В. Зінченка, І. Зязюна, А. Сбруєвої та ін., засвідчило, що інтернаціоналізація освітнього простору зумовлена глобалізаційними процесами і вимогами часу. Головні положення, які розглядаються дослідниками,

стосуються зовнішньої і внутрішньої форм інтернаціоналізації освітнього процесу, академічній мобільності як способу реалізації можливостей, що відкриваються перед студентською молоддю за умов посилення міжнародних контактів і вироблення певних норм міжнародного співробітництва в галузі освіти.

Характеризуючи процес інтернаціоналізації освітнього простору, науковці виокремлюють поняття зовнішньої та внутрішньої форми його прояву. Зовнішня інтернаціоналізація, на думку науковців, стосується організації забезпечення суголосності між змістом освіти та прикінцевими вимогами щодо компетентності випускників закладів освіти на міжнародному рівні, взаємне визнання дипломів, що розширює межі їхньої конкурентоспроможності. На рівні діяльності освітніх інституцій зовнішня інтернаціоналізація сприяє засвоєнню прогресивного світового досвіду, а також підвищенню міжнародного іміджу закладів, які долучаються до цього процесу (Knight, Jane & De Wit, Hans, 2018).

Внутрішня інтернаціоналізація, відповідно, стосується змісту й організації діяльності закладу освіти, спрямованого на вдосконалення діяльності на засадах координації організаційного, теоретико-методичного забезпечення з урахуванням вироблених світовим товариством нормативів і вимог (Leask, 2015).

Іншим аспектом цієї проблеми є вдосконалення змісту освіти з метою надання йому певної відповідності очікуванням студентів-іноземців, з погляду тих вимог, які постануть перед ними в їхній майбутній професійній діяльності на батьківщині (Кьон, 2018). Такий підхід зумовив розуміння феномену «Інтернаціоналізація для мобільності» в його трактуванні як «Інтернаціоналізація для мобільності й національної ефективності», тобто навчання, що висуває особливі вимоги до результативності здобутої освіти з погляду соціокультурних і освітніх потреб самого студента та його власної країни.

Важливим аспектом внутрішньої інтернаціоналізації науковці вважають приділення належної уваги адаптації іноземних студентів в інокультурних умовах, що особливо важливо для китайських студентів-музикантів у зв'язку з суттєвими розбіжностями у світогляді, ментальності, музично-освітніх традиціях Сходу й Заходу. Питання загальної адаптації стаали предметом дослідження іноземних учених, зокрема Т. Стоянова, Сін Чжефу, Е. Хмель, Ху Жунсі, Цзінь Лулу, Чан Дінь Лама. Проблеми художньо-ментальної та вокально-фахової адаптації

студентів-вокалістів із КНР розглядалися в працях Мен Яна, О. Ребрової, Тан Цземіна, Чжан Ї, Чжан Яньфена та ін.

Вивчається й досліджується досвід національних вокальних шкіл, можливості їх взаємозбагачення, відомого як діалог культур, що стає передумовою стилістично- й художньо-досконалої інтерпретації та виконання вокальних творів різних епох, мистецьких стилів і вокально-виконавських традицій (Бинцян Лю, Гу Цзін, Джоу Юнь, Цзі Мінвей, Цзінь Нань та ін.). Значна увага приділяється питанням сутності й специфіки вокально-виконавської майстерності, яким присвятили свої праці В. Антонюк, Н. Гребенюк, Лай Сяоцань, Т. Мадишева, Н. Овчаренко О. Стахевич, Л. Тоцька та ін.

Мета статті – узагальнити головні теоретико-методичні здобутки в галузі формування вокально-виконавської майстерності китайських здобувачів, отримані в процесі науково-дослідної роботи з формування в них вокально-виконавської майстерності.

Методи дослідження: студіювання наукових джерел у галузі інтернаціоналізації освітнього процесу, термінологічний аналіз головних понять, які стосуються феномену вокально-виконавської майстерності співаків, систематизація даних формувального експерименту.

Виклад основного матеріалу. Узагальнення досліджень українських та зарубіжних науковців дозволило конкретизувати сутність поняття «вокально-виконавська майстерність», під яким розуміється досягнення співаком високого рівня підготовки до сольної виконавської діяльності, забезпечене поєднанням досконалої вокально-технічної підготовки, здатності до стилістично-адекватної інтерпретації й творчого, натхненного виконання вокального репертуару в умовах прилюдного виступу. Виходячи з цього, до структурних компонентів вокально-виконавської майстерності було віднесено світоглядно-інформаційний, фонаційно-технологічний, інтерпретаційно-художній та комунікативно-виконавський компоненти. Обґрунтування методики їх формування у взаємозв'язку і взаємозалежності забезпечувалося на засадах транскультурного, аксіологічного, герменевтичного, комунікативно-синергійного підходів, обґрунтованих дидактичних принципів реалізації головних положень означених підходів та педагогічних умов, забезпечення яких, на наш погляд, мало сприяти ефективному формуванню в китайських здобувачів вокально-виконавської майстерності. Такими педагогічними умовами було визначено: стимулювання зацікавленості в опануванні ціннісно-смісловим

розмаїттям вокальних творів в інтеркультурній проєкції; забезпечення студентоцентровано-індивідуалізованої траєкторії освітнього процесу з урахуванням специфіки майбутньої виконавсько-фахової діяльності іноземних здобувачів; стимулювання інтенції до творчого застосування набутої вокально-виконавської майстерності у вирішенні актуальних, національно-зорієнтованих професійних завдань.

З метою перевірки висунутих припущень щодо вдосконалення вокально-виконавської майстерності студентів із КНР, у Південноукраїнському національному педагогічному університеті імені К.Д.Ушинського впродовж трьох років упроваджувалась експериментально-досвідна робота, спрямована на перевірку ефективності розробленої методики – вирішення означеного завдання. На початку експерименту було розроблено критеріально-діагностичний апарат, що дозволило здійснити констатувальний зріз і виявити рівні сформованості вокально-виконавської майстерності в китайських здобувачів. Так, для виявлення рівнів сформованості в досліджуваних вокально-виконавської майстерності за світоглядно-інформаційним компонентом було обрано мотиваційно-ціннісний критерій із показниками: володіння культурно-ментальним підґрунтям вокального мистецтва; міра ціннісного ставлення до вокальних творів різного стилю; ступень зацікавленості щодо збагачення художнього світогляду та свідомого ставлення до полікультурної цінності творів вокального мистецтва.

Оцінювання ступеня сформованості фонаційно-технологічного компоненту досліджуваного феномену здійснювалося за виконавсько-фонаційним критерієм, показниками якого слугували: міра досконалості вокальних навичок; ступень сформованості навичок точного інтонування у творах різної складності й стильового напрямку; ступень засвоєння навичок самоаналізу й самокорекції.

Для оцінювання міри сформованості в китайських студентів інтерпретаційно-художнього компоненту було обрано змістово-стильовий критерій із показниками: міра орієнтованості в принципах устрою вокального твору; ступінь компетентності у виявленні вокально-художньої концепції вокального репертуару; ступень володіння вмінням варіювати засоби виконавської виразності в творах різного стилю.

Комунікативно-виконавський компонент досліджувався за інтегративно-творчим критерієм. Його показниками було обрано: наявність особистісно-психологічних властивостей співака, важливих для вокально-виконавської діяльності; міра володіння здатністю до

спілкування художньо-виконавськими засобами; ступінь художньої виразності та яскравої переконливості у виконанні співаком репертуару.

Результати діагностування дозволили встановити, що більшість магістрантів із КНР отримала низькі й задовільні дані за всіма критеріями і показниками. Якісний аналіз результатів дозволив виявити найбільш типові проблеми й недоліки в їхній вокально-виконавській майстерності.

На підставі кількісного та якісного аналізу отриманих результатів було визначено головні проблеми у прояві вокально-виконавської майстерності китайських здобувачів та недоліки в галузі історії музичного, зокрема, вокального мистецтва, недостатня музично-теоретична підготовка, яку вони набули на попередніх етапах освіти. Відчутним був також недостатній розвиток музичних здібностей студентів, що пояснюється слуховим досвідом, зумовленим особливостями китайської музичної мови, а саме – перевагою пентатонічної ладової організації творів і одноголосною фактурою, на відміну від європейської багатоголосної практики, якій властиві і модальна система (твори доби Ренесансу й раннього Бароко К. Монтеверді, Г. Перселл, К. Джезуальдо, Дж. Дауланд, Орландо ді Лассо та ін.) і розвинуте ладово-гармонічне мислення в його різнобарвних проявах у творах класичного, романтичного художніх напрямів, творчості композиторів доби імпресіонізму, пост-імпресіонізму й сучасності. Зрозуміло, що відсутність достатнього досвіду сприйняття творів різноманітних стилів і освоєння музично-мовленнєвих засобів негативно позначається на здатності до емоційного переживання співаками гармонічних і поліфонічних елементів у фактурі акомпанементу, спроможності до якісного й виразного інтонування, а в цілому – до створення цілісного художнього образу в його стильовій відповідності.

Суттєвими були і виявлені в китайських здобувачів вокально-технічні недоліки, що значною мірою пояснюється особливостями попередньої підготовки, на якій відбивається специфіка китайської національної техніки вокального інтонування, її відмінності від класичної академічної вокальної школи європейського зразку. Цей факт є цілком зрозумілим: адже китайська співацька культура складалася впродовж багатьох віків у традиційних національних жанрах – пісенній творчості та китайській опері. Не менш важливим є і те, що на її характерних особливостях відбилися відмінності фонетичного та інтонаційно-тонального устрою мовленнєвої техніки і

деякі особливості анатомічної будови вокально-фонаційного апарату. Найбільшою мірою ці відмінності позначилися на далекому звукоутворенні, напруженому звучанні голосу китайських студентів, недостатній активності губного апарату й рухливості нижньої щелепи, що «провокувало» співаків до співу «пласким», подекуди горловим звуком і проявлялось у приблизному інтонуванні складних для них послідовностей: хроматизмів, альтерованих звуків, у неготовності до артикуляції текстів іноземними мовами тощо.

Увагу привернуло також і те, що в більшості китайських магістрантів не були сформовані навички самостійного розучування твору та його особистісної інтерпретації. У процесі бесіди було встановлено, що зазвичай вони користувалися прослухуванням записів і вивчали мелодію, спираючись на наслідування її звучання у виконанні співаків різного рівня підготовленості. Тим самим вже на етапі ознайомлення з твором вони намагалися співати його в реальному темпі, не приділяючи уваги виокремленню й опрацюванню складних фрагментів, нерідко копіюючи при цьому властиву прослуханим співакам виконавську манеру, яка не відповідала їхній власній вокальній природі й актуальним можливостям. Шкідливим таке «освоєння» репертуару було і з погляду практичної відсутності детального аналізу інтонаційних і структурних особливостей твору, а з цим і свідомого ставлення до його інтерпретації.

З метою подолання виявлених проблем було обґрунтовано й апробовано методику вдосконалення вокально-виконавської майстерності китайських здобувачів під час навчання в українських університетах. Формувальний експеримент упроваджувався в три етапи. Перший етап було визначено як адаптивно-мотиваційний. Його головними завданнями було сприяння адаптації китайських здобувачів та стимуляція в них зацікавленості художньою цінністю вокальних творів різних історико-культурних та національних стилів, усвідомленню особливостей італійської вокальної школи «бельканто» й особливостей її розвитку в різних національно-мистецьких умовах.

З метою сприяння адаптації китайських магістрантів на початковому етапі увага приділялася забезпеченню комфортного психологічного клімату на заняттях, урахуванню складнощів мовленнєвого характеру, з метою чого викладач дотримувався повільного темпу мовлення, використовував короткі фрази, будував їх у певній конструкції: підмет, присудок, другорядні члени речення – відпо-

відно до звичної китайським студентам будови вербального повідомлення. В особливо складних ситуаціях, які потребували детального пояснення, фрагментарно залучався електронний перекладач.

Крім того, китайських здобувачів залучали до активного студентського життя, знайомили з діяльністю мистецьких установ міста, спонукали до презентації своєї національної культури і вокального мистецтва на таких заняттях, як «Практикум виконавсько-педагогічної інтерпретації вокально-хорових творів», «Теорія і методика викладання музично-виконавських дисциплін у вищій школі», «Методика постановки голосу у початківців з використанням інноваційних музично- педагогічних технологій».

Особлива увага надавалася залученню китайських здобувачів до участі в концертах національно-фольклорного характеру, на яких українські й іноземні здобувачі презентували народні пісні. В організації цих заходів ми виходили з того, що саме народна пісня з найбільшою повнотою відображає художню ментальність народу, його світосприйняття, національний колорит міста, країни. Завдяки участі в таких заходах-концертах китайські здобувачі мали змогу почути пісенний фольклор різних народів у виконанні носіїв своєї культури, тобто в автентичному звучанні, що збагачувало їхні художньо-стилістичні уявлення щодо інтонаційно-стильового і жанрового різноманіття національних стилів, тим самим розширюючи межі світогляду та спонукаючи до зацікавленого й толерантного сприйняття інокультурного вокального мистецтва.

Особливе значення надавалося і тому, що виконання самими китайськими магістрантами улюблених народних пісень дозволяло їм переконатися в інтересі й повазі до їхньої культури, і тим самим сприяти психологічній і культурній адаптації.

Задля збагачення музикологічних знань здобувачів на заняттях із герменевтичного практикуму, історії виконавства за фахом вокал, практикуму виконавсько-педагогічної інтерпретації вокально-хорових творів їх спонукали до компаративного аналізу вокального репертуару різних епох, узагальнення даних літератури з питань особливостей італійської техніки бельканто, усвідомлення типових рис української вокальної школи, обговорення проблем, пов'язаних зі становленням національної академічної школи «китайського бельканто».

На другому етапі головна увага приділялася здатності магістрантів до вдосконалення техніки вокального інтонування, спрямованої на

практичну реалізацію уявлень щодо виконавсько-фонаційних вимог, які постають перед співаками, що звертаються до репертуару різних стилів. Значна увага в цей період зверталася на індивідуалізацію освітньо-формульованого процесу з урахуванням виявлених у китайських магістрантів типових недоліків та особистих фонаційно-виконавських проблем. Із цією метою викладачі-експериментатори розробляли персональний творчий портрет кожного студента і здійснювали цілеспрямоване, системне й індивідуалізоване планування навчально-технічного та художнього репертуару. При цьому передбачалося цілеспрямоване вдосконалення виконавських навичок трьох різновидів: підготовчо-базових (це стосується постави, вивільнення й тренування м'язів, важливих для опанування фонаційно-виконавських навичок); фонаційно-технологічних (охоплюють навички якісного звукоутворення, чистого інтонування у високій вокальній позиції, оволодіння елементами віртуозності, орфоепічно-досконалої артикуляції іномовних текстів тощо); виконавсько-виразових (надання художньому образу індивідуалізованої виразності й переконливості за рахунок тонкого, варіативно-різнобарвного володіння динамічними, тембровими, артикуляційно-штриховими засобами виконавської виразності, культурою фразування, філірування звуку, агонічними прийомами тощо).

На третьому етапі головна увага приділялася формуванню в здобувачів здатності до самостійної інтерпретації й підготовки творів до виконання, удосконаленню навичок емоційно-вольової саморегуляції, сценічно-імпровізаційної комунікації з партнерами з виконавського процесу, слухачами, до прояву артистизму. Важливим завданням стало формування в респондентів здатності до засвоєння та застосування виконавсько-технологічних і художньо виразних засобів, яких потребує досягнення певного характеру й стилю у виконуваному репертуарі.

Велике значення надавалось активізації концертної діяльності студентів, їх участі у вокальних конкурсах, зокрема – у конкурсі міжнародних ансамблів, які щорічно проводилися на факультеті. Вокальний ансамбль (переважно, дует, рідше – тріо і квартет), у якому брали участь українські та іноземні студенти. За умов конкурсу ці студенти мали самостійно аранжувати (за необхідністю) і підготувати два різних твори своїх країн. Викладач міг долучитися до цієї роботи тільки на репетиційному етапі, що спонукало учасників ансамблю до їх самостійної обробки, опрацювання, творчого спілкування, прояву ерудиції щодо специфіки виконання вокального репертуару своєї країни.

Увага також приділялась удосконаленню в магістрантів з КНР рефлексивної свідомості, здатності до критичного самооцінювання та прояву методичної грамотності й творчої винахідливості в позбавленні виявлених недоліків. Головними методами й технологіями на цьому етапі стали порівняння варіантів виконання певного твору різними співаками, порівняння літературного та підрядкового перекладу іноземних текстів у творах, організація рольових ігор на ситуативну комунікацію, варіювання емоційних станів, міміки, жестикуляції, тренінгів музично-терапевтичного, хореографічного та театралізованого напрямку. Участь у таких тренінгах сприяла набуттю співаками пластичності, впевненості у сценічній ситуації.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Отже, виявлено, що стан підготовки китайських магістрантів до вокально-виконавської діяльності потребує суттєвого вдосконалення. У процесі формування експерименту було заподіяно комплекс організаційних форм, методів і технологій, спрямованих на підвищення рівня вокально-виконавської майстерності китайських здобувачів. Подальше дослідження полягає у здійсненні прикінцевого діагностичного зрізу та аналізі й інтерпретації отриманих результатів.

ЛІТЕРАТУРА

- Горбунова, Л. & Дебич, М., Зінченко, В., Степаненко, І., Шипко, О. (2016). *Аналіз провідного вітчизняного та зарубіжного досвіду інтернаціоналізації вищої освіти на основі культурно-гуманітарних стратегій (частина II): препринт (аналітичні матеріали)*. Київ: ІВО НАПН України (Gorbunova, L. & Debych, M., Zinchenko, V., Stepanenko, I., Shypko, O. (2016). *Analysis of leading domestic and foreign experience of internationalization of higher education based on cultural and humanitarian strategies (part II): preprint (analytical materials)*. Kyiv: IVO NAPN of Ukraine).
- Altbach, P. G., Reisberg, L. and Rumbley, L. E. (2009). *Trends in global higher education: Tracking an academic revolution*. Paris: UNESCO.
- Hudzik, J. K. *Comprehensive Internationalization: Institutional Pathways to Success*. New York, NY: Routledge.
- Henqyuan, Yu & Koehn, N. (2021). Internationalisation for mobility and home (IfMH) as a conceptual basis for reforming music education of Chinese students in Ukrainian pedagogical universities. *AD ALTA. Peer-reviewed journal, I N11/02 (volume 11, issue 2)*.
- Knight, J. (2008). *Higher Education in Turmoil. The Changing World of Internationalization*. Rotterdam, the Netherlands: Sense Publishers.
- Knight, Jane & De Wit, Hans (2018). Internationalization of Higher Education: Past and Future. *International Higher Education, 95, 2-3*.
- De Wit, Hans & Leask, Betty. (2015). *Internationalization, the Curriculum and the Disciplines*. International Higher Education.

SUMMARY

Юй Хенюань, Хуан Юйсі. Experience of improving the vocal and performing proficiency of Chinese applicants in Ukrainian Music and Pedagogical Institution of Higher Education.

The article discusses issues related to the growing popularity in Chinese students with vocal education in Ukrainian music and pedagogical institutions. The essence of the concept of “vocal and performing proficiency” and the peculiarities of its manifestation in singers from the PRC is revealed. The component structure of vocal and performing proficiency in the unity of world-information, phonational-technological, interpretation-artistic and communicative-performing components is presented. The criterion-diagnostic apparatus and the technique of diagnosing Chinese undergraduates implemented in order to identify the levels of vocal and performing proficiency at the beginning of experimental work are substantiated. Most respondents were found to be in a satisfactory and initial state at the beginning of the experiment at the beginning of the experiment.

The typical shortcomings that were manifested in the diagnostics process were analyzed. They include an imperfect sense of style of works performed, significant problems of phonation and technical nature, as well as a low level of students' independence when learning the repertoire and its interpretation.

The article presents the content of a step-by-step experimental research work on the formation of vocal and performing proficiency of Chinese vocalists in inocultural conditions. Organizational measures and molding-correction methods aimed at enhancing the ability to adapt to new socio-cultural conditions, enriching musicological knowledge, skills of holistic and differentiated analysis of vocal works and their independent and substantiated interpretation are characterized. The peculiarities of the method of algorithm formation of phonational and technical skills, techniques for improving the ability to emotional-volitional self-regulation and creative communication in the conditions of public performance are revealed.

Key words: *vocal and professional proficiency, Chinese education applicants, molding-correction technique.*